OCHII SFINXULUI

ROBERT ARAFT

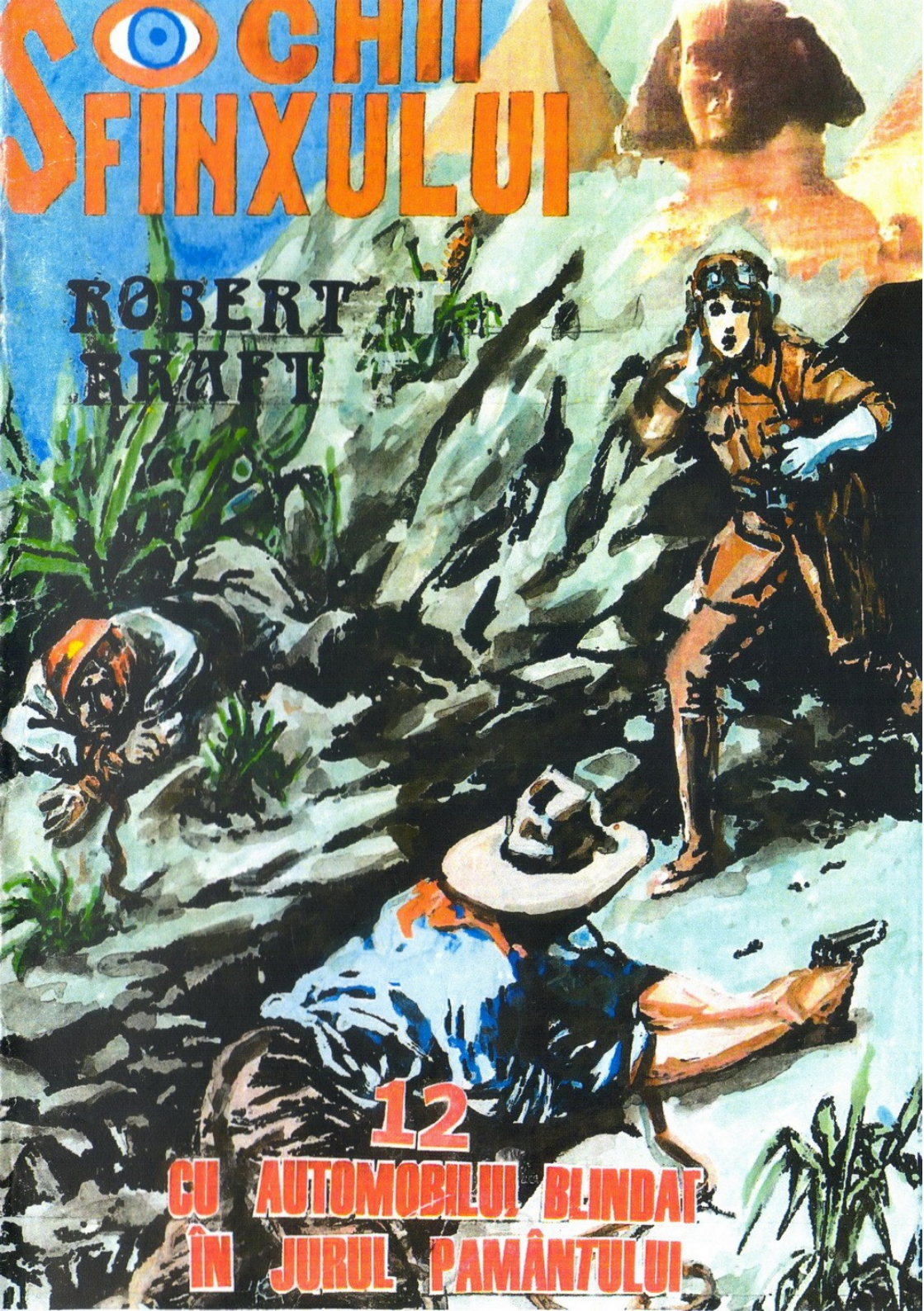

12

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

ROBERT KRAFT

OCHII SFINXULUI

CU AUTOMOBILUL BLINDAT ÎN JURUL PĂMÂNTULUI

NR. 12

V.1.0

Traducere din germană de Petru Istrate
Grafică originală şi prelucrare de Aurel Lupaştean

CAP. XXIX

CINEVA CARE NU ARE NIMIC DE A FACE CU MISTER DEACON

(Continuarea ultimului capitol din nr. 11)

— Eu?

— Da, atunci dormeaţi şi vorbeaţi în vis. Necontenit vorbeaţi numai de Georg şi Georg.

De data asta Leonor i-a rămas datoare lui Austin cu răspunsul, strângându-şi buzele.

— Prin urmare, rămâneţi în prizonierat a continuat Austin netulburat. Cunosc o ascunzătoare numai potrivită pentru asta, unde nu vă va găsi nimeni. Sigur că nu, Hartung îşi va căuta iubita, dar vor putea trece ani până să vă găsească. N-am să aştept atât. Mă voi pune cu el în legătură şi să vedem atunci dacă nu veţi fi de acord mai degrabă să-mi trădaţi secretul morisitului şi să vă revedeţi. Sigur, această revedere ar putea avea loc mult mai curând. Ştiu prea bine ce înseamnă dorul după cel iubit.

Leonor privea împietrită, pe jumătate ridicată pe pătura sa, înspre acest străin, care se părea că-şi bate joc de ea. Încet şi-a dus mâna la cingătoare, după care înspre piept, ca şi cum ar fi căutat inconştient acolo un răspuns...

— Vă căutaţi acum? Fireşte că mi-am însuşit-o demult. Sunteţi doar o americană care face înconjurul lumii, prin urmare se cerea să fii precaut.

— Şi... şi... de-abia a reuşit să îngâne ceva Leonor, scotocind

din nou cu mâinile în toate părţile.

— Vorbiţi de pumnalul dumneavoastră, l-am găsit şi pe acesta.

— Aţi îndrăznit…

— Fiţi fără grijă, totul s-a petrecut cu respect şi consideraţie. Sunt un om însurat şi pe deasupra un perfect gentleman…

Cu o săritură de panteră, Leonor a fost dintr-o dată în picioare, dar preconizatul atac nu s-a mai produs, întrucât Austin îşi trăsese revolverul îndreptându-l asupra ei. La vederea armei, instinctele ei sângeroase s-au potolit.

— Nu vă gândişi la aşa ceva, Miss. Mă veţi sili să vă leg, altminteri până vă potoliţi. Ei, ai revenit la raţiune?

— N-am ce face, au murmurat buzele fetei, care şi-a închis pe jumătate ochii căutând să ascundă fulgerele care-i ţâşneau de sub pleoape, pentru că privind în spatele omului îşi văzuse deja… salvarea.

— Vreţi acum să luaţi micul dejun?

— Dacă e posibil.

— Cum vă simţiţi de fapt?

— Mă simt bine.

— Nici o slăbiciune în membre?

— Nici cea mai mică.

— Da, asta mi-a trădat-o săritura pe care aţi executat-o mai înainte. E îmbucurător să aud asta. Prin urmare, n-aţi zăbovit degeaba la „afumătoare”. Împăcaţi-vă de-acum cu soarta. Încă în această seară vă veţi instala confortabil într-o locuinţă… Sidi Agadgnol!

După această chemare se aştepta să primească un răspuns, care însă n-a venit.

— Sidi Agadgnol!

— Dar nimeni nu s-a arătat.

— Unde se ascunde omul ăsta? Ei, poate că patrulează pe undeva prin apropiere. Aşezaţi-vă la loc. Miss, eu va trebui să văd pe unde umblă însoţitorul meu.

Mâna cu revolverul o ţinea de fapt în jos, cu toate astea, mergea numai cu spatele înspre intrarea peşterii, atât de puţină încredere avea în americanca aceasta.

În felul acesta a ajuns până la gura peşterii, după care a mai făcut un pas îndărăt şi a încremenit ca o stană de piatră văzându-şi compatriotul său indian zăcând lângă intrarea peşterii, legat şi încătuşat. El de-abia a mai reuşit să scoată un sunet slab şi să mai facă o mişcare, când din spate peste piept şi peste braţe i s-a petrecut o curea din piele, care l-a strâns atât

de tare, că şi-a pierdut suflul. O forţă de neînvins l-a trântit la pământ, după care mâinile i-au fost imediat legate.

— Aşa deci, a oftat Georg după ce s-a îndreptat de şale, nu-i nevoie să-ţi mai pun acum şi căluş, poţi să strigi după dorinţa inimii.

I-a smuls puţin mai înainte revolverul din mână, după care s-a aşezat la gura văgăunii, spre care Leonor îşi grăbise la rândul ei paşii.

Ea recunoscuse ceva mai înainte, chiar în momentul critic, silueta lui Georg la intrarea în grotă şi aceasta îi schimbase în ultimul moment intenţia de a repeta atacul solitar de mai înainte asupra englezului.

— Georg... a... Mister Hartung, acesta a fost chiar ajutorul în momentul potrivit, pe care-l aşteptam. Ştiam că o să-mi veniţi în ajutor.

— Cum vă simţiţi? a fost prima întrebare a lui Georg.

În această privinţă ea a putut să-i dea veşti bune. Se simţea la fel de bine ca înainte de muşcătura şarpelui, atât doar că era chinuită de o foame cumplită, un alt semn al însănătoşirii sale.

Georg i-a povestit în câteva fraze tot ce se mai petrecuse. Noaptea care a urmat a fost binecuvântată de lună plină, aşa încât el a reuşi relativ uşor să le ia urma celor doi călăreţi. A trebuit să treacă printr-un defileu care nu era mărginit de prăpăstii, cu toate acestea a fost nevoit să aibă de grijă să nu se ciocnească de unul din colţurile de stâncă laterale.

În zorii zilei se apropiase destul de mult de cei urmăriţi, iar puţin mai târziu nechezatul unui cal i-a trădat locul unde se găsea englezul. Târându-se înspre peşteră, a dat numai peste un indian care patrula în sus şi în jos, cu rol de paznic.

Terenul era favorabil, permiţându-i să se apropie, totuşi ca un vânător încercat pe toate meridianele pământului.

Georg purta sub vesta sa un lassou înfăşurat în jurul trupului. N-avea nevoie de el deocamdată, întrucât putea să se descurce la fel de bine cu ambele mâini, fără ca cel atacat să mai apuce să scoată vreun sunet.

Prin urmare, totul a decurs conform planului şi ce a urmat văzuse deja Leonor cu propriii săi ochi, aşa că Georg nu mai avea ce să povestească.

— Dar pare-se că erau mai mulţi indivizi la templu?

— Deocamdată aici au fost numai doi, cu unul v-am auzit vorbind.

— Aţi auzit ce mi-a propus?

— Nu, asta nu! I-am desluşit numai vocea, de înţeles n-am putut înţelege nici un cuvânt.

Leonor s-a uitat înspre Georg, el se înroşise la fel ca şi ea, deci nu spunea adevărul, dar ea a tăcut şi nici el n-a insistat mai departe.

O înţelegere tacită, mutual respectată.

— Şi acum ce facem cu aceşti doi netrebnici? a întrebat Georg în final.

— Să-i lăsăm în plata Domnului, nu din generozitate... ci din considerente practice. Nici măcar de armele lor nu e cazul să ne atingem.

— Nu putem nici aşa, să omorâm fiecare muscă şi nici fiecare buruiană dăunătoare să o stârpim din iarbă.

Georg i-a legat încă o dată pe amândoi, pe englez şi indian, de aşa manieră, încât să nu se poată elibera reciproc.

Georg nu avea nimic de obiectat. Rezerva de provizii a străinilor a rămas neatinsă. Georg o avea pe a sa, iar Leonor îşi putuse astâmpăra foamea în sfârşit. Un izvor apropiat le-a dăruit apă proaspătă. I s-a luat englezului pistolul cu gaze şi pumnalul fetei, după care Georg i-a legat încă o dată pe amândoi, pe englez şi indian, de aşa manieră încât să se poată elibera reciproc, dup o strădanie nu foarte uşoară. Le-a lăsat armele undeva aproape, a legat frâiele celor doi cai într-un loc, unde se găsea iarbă mai bogată, după ce i-au adăpat din nou. Abia mai apoi, după ce a verificat dacă legăturile celor doi sunt solide. În jurul stâncii nici nu s-a mai uitat, părăsindu-i pe cei doi ticăloşi fără să le mai acorde vreo atenţie.

După un drum de vreo patru ore au ajuns din nou la automobil lor. Leonor a fost întâmpinată de către Adam şi cei doi montori cu strigăte de izbândă, lacrimi de bucurie şi strângeri de mâini.

CAP. XXX

CĂPŞUNI ŞI CUTREMUR DE PĂMÂNT

Opt zile mai târziu, Tom a deschis la dorinţa lui Leonor ultima cutie de compot de mere, pentru desert.

Ca de obicei, la volan era Adam, în timp ce camarazii săi îşi luau masa. Abia pe urmă obişnuia şi el să mănânce, după ce îşi reîncălzea meniul.

Golise deja două farfurii, după care a privit cu o oarecare melancolie în castronul cu compot de mere.

— Ei, ce s-a întâmplat acum? a întrebat Leonor. Nu vreţi să vă consumaţi merele? Oricum, este ultima cutie pe care o mai avem.

Adam a făcut cu ambele mâini un gest de negare-apărare, aşa cum obişnuieşte un evreu polonez când nu este mulţumit cu preţul oferit.

— Să mă păzească Zeul Dreptăţii de o aşa impietate. Nici un măr n-o să mănânc.

— Dar ce v-a venit? Până acum n-aţi rezistat niciodată în faţa unui măr, a râs Leonor.

— Cu siguranţă că voi rezista în faţa acestora. O îmbucătură dacă aş lua şi aş fi sortit focului gheenei.

— Şi de ce, mă rog? nu s-a putut opri să se amuze în continuare Miss Morris.

— Pentru că mă găsesc în paradis, sau cel puţin în locul unde se bănuia să fi fost paradisul. Cunoaşteţi pilda cu Adam şi Eva şi pricina pentru care au fost alungaţi din Paradis. Şi de atunci au trebuit să muncească şi să-şi câştige cu sudoarea frunţii pâinea. Oare Adam n-a muşcat atunci din acel măr la sugestia Evei?

Da, aşa era. Se găseau deja undeva între fluviile Tigru şi Eufrat, unde după anumite estimări s-ar fi găsit cu mai multe mii

de ani paradisul.

Se puteau alege alte soiuri de fructe, întrucât merele nu se prea cultivă în această regiune, din cauza călduri excesive.

Ultima porţiune din India a fost străbătută fără incidente majore, au trecut Indusul. Belucistanul şi Persia. Această distanţă de trei sute de mile geografice n-a însemnat mare lucru pentru Maximus. Ar fi putut străbate întreaga regiune într-un timp de două ori mai scurt, numai cu viteza de patruzeci până la cincizeci de kilometri pe oră, dacă ar fi vrut şoferul.

Leonor însă nu se grăbea deloc. Ea a ţinut cu precădere să observe şi să admire tot ceea ce era demn de văzut şi admirat, din interiorul automobilului. Multe nici n-a avut de remarcat.

Deşert peste deşert, presărat pe alocuri cu oraşe răzleţe, numeroase seminţii de oameni trebăluind prin sate şi cam atât.

Mult mai interesante i se păreau relatările lui Georg din peregrinările lui anterioare.

Vânat se găsea din belşug, astfel că afumătoriei lor nu-i lipsea nimic. Maximus a străbătut în douăzeci şi patru de ore în toată tihna o sută de mile germane, astfel încât Georg a putut să contemple din goana maşinii vechile regiuni de vânătoare pe care le străbătuse odată cu piciorul.

Acest fel de hrană şi acum la vânat mă refer, devenise destul de monotonă. Cocoşi şi gâşte sălbatice, antilope şi iepuri. Iepurii arătau fireşte un pic altfel decât cei din Europa şi-i puteai întâlni şi în Africa, până în Sudan şi în ciuda micii lor blăni, erau la fel de puţin gustoşi. Acelaşi gust persistent de carne de vânat şi care prin afumare nu devenea de fel mai bună.

Pasagerii automobilului rămăseseră demult fără nici un cent nenorocit şi ar fi putut să câştige ceva bani vânzând blănurile vânatului sau surplusul de cane, dar din nefericire asta ar fi ridicat alte probleme neplăcute.

Aceşti persani sau arabi nu voiau să-şi vândă mărfurile decât pe bani, dar erau destul de puţin dispuşi să cumpere. Nu-i prea interesau blănurile, iar carnea li se părea că n-a fost obţinută după perceptele religiei mahomedane, deci nu îndrăzneau să o consume.

În plus, prezenţa automobilului îi intimida. Din păcate nu numai conservele cu compot de mere, dar şi alte provizii importante ca valoare alimentară erau pe sponci. Pâinea devenise şi ea o delicatesă, iar zahărul se epuizase.

Într-un bazar, un grec a cerut pentru un pfund de zahăr cinci piaştri, adică o marcă şi n-a fost mulţumit nici cu o duzină de

coaste de antilopă.

Mai mult chiar, se părea că se stârnise o adevărată conjuraţie în această privinţă, întrucât povestea s-a repetat în toate târgurile şi bazarurile pe unde se opriseră. Chiar şi în marile oraşe situaţia nu s-a schimbat. Era de crezut că întreaga concurenţă se aliase împotriva lor.

— Da, domnii mei, dacă nu dispuneţi de bani, atunci nu puteţi străbate pur şi simplu lumea într-un astfel de automobil.

Nimeni n-a îndrăznit să formuleze acest principiu pe şleau, dar fiecare-l ştia şi li se citea în priviri.

Oamenilor pe care Maximus îi întâlnise în drumul lui nu le venea să creadă cum de este posibilă o astfel de călătorie fără să posedă nici un ban.

Un cec sau bani de schimb s-ar fi cerut luaţi. Tocmai în această regiune a globului circulau destul de multe hârtii de valoare.

Chiar în mijlocul Africii îţi schimbă orice negustor, sau stăpân de sclavi un cec, sau bani în moneda curentă. Este remarcabil ce a adus progresul aici în acest domeniu. De exemplu, un arab ce trecea drept un zaraf ştia exact cât valorează un cec, dacă hârtia de valoare era bună sau nu şi putea da fără reţinere contravaloarea ei în aur, bineînţeles după ce-şi reţinea un procent gras pentru sine.

Pentru a obţine bani, Leonor ar fi trebuit să dispună cel puţin de scrisori de credit, pe care însă nu le avea.

Astăzi fusese deschisă ultima conservă de fructe. Poate că în India, unde se găseau suficiente fructe ar fi putut să se aprovizioneze cu o anumită cantitate din care să-şi facă singuri compot. Tom ştia cum şi cât să le fiarbă, Leonor studiase chimia, iar Adam ar fi putut contribui cu formulele sale trigonometrice la anumite calcule pentru conservare.

La tropice lucrurile stau puţin altfel cu fructele decât îşi închipuie oamenii de pe la noi.

Chiar şi în Italia şi Spania nu se lucrează cu interes. Să luăm de exemplu portocalele! Peste tot acelaşi soi fără deosebire de gust. Când pe pieţele din Italia apar fructe noi, atunci cu siguranţă sunt cumpărate din Tirol sau Germania. Şi cu cât te deplasezi mai înspre sud, cu atât devin fructele mai insipide şi lipsite de gust.

Gutuile, de pildă, sunt o caricatură comparându-le cu ale noastre. Cu aşa-numitele roşcove sunt hrăniţi numai caii. Bananele numai cu ingredient dulce şi atât. Să luăm America de

Sud şi aici să ne fixăm asupra ananasului. Un fruct minunat, nu-i aşa? Numai să ajungeţi la faţa locului. Este cules prematur, înainte de coacere şi are gustul castravetelui sau a dovleacului, peste care ei au presărat zahăr. În ziua următoare când este copt, s-a şi făcut ca lemnul. Ananasul la noi sau în Anglia este cultivat în sere. Faţă de Europa de mijloc, nici o ţară din lume nu se poate lăuda cu fructe de calitate, chiar dacă este din belşug căldură solară. Ceea ce lipseşte este ştiinţa cultivării acestora. Puteţi asta să-l întrebaţi pe un brazilian de rând, în a cărui ţară cresc fructele pământului, cât de mult tânjeşte după un măr german.

Aici în Asia Mică lucrurile stau puţin mai bine. Era tocmai sezonul potrivit pentru recoltarea strugurilor de vin şi a piersicilor şi pretutindeni se găseau fructe de o mărime considerabilă. Din păcate, gustul acestora, deşi apetisant la vedere, nu se ridică nici pe departe la nivelului aceluia din regiunile noastre, cu toate că fiecare boabă de strugure, sau fiecare piersică tânjeşte după o rază de soare ce poate s-o obţină. Când vine vorba de gust sau de calitate, aceasta nu depinde de marile plantaţii.

Căpşunile mari cât pumnul au putut fi aduse la această dimensiune în ani de zile de perpetuă îngrijire şi selecţionare din căpşunile obişnuite de pădure.

Revenind la pasagerii lui Maximus, după cum am mai spus, au mai fost şi alte alimente care erau pe terminate, din care mai aveau încă doar mici cantităţi. Cum ar fi fost faina din care se cocea pâinea. Zahărul nu mai exista. Iar cafeaua ce să mai spun, se puteau număra boabele care erau nemăcinate...

Dacă până acum se mai putuse totuşi târgui câte ceva, iată că peninsula arabă nu o mai putea face.

Nu mult după aceea a urmat continentul Africa, unde era clar că trebuia să fii pregătit cu provizii pentru a-l străbate.

— Îmi pare rău că nu am traversat peste această regiune ceva mai devreme. Cam cu şase mii de ani în urmă, când pe aceste meleaguri era paradisul pe pământ. Atunci curgea lapte şi miere şi aveam totul fără bani, se plânge meşterul Adam. Ale cărui măruntaie chiorăiau de foame.

— Mister Hartung, în peregrinările dumneavoastră anterioare n-aţi dat cumva din întâmplare peste un teren aurifer? a glumit Leonor odată.

Deocamdată a urmat un teren nisipos, deşertic, care pe hartă însemna mai mult de patruzeci de mile engleze. În spatele acestei întinderi de deşert rămânea acum proverbiala regiune

paradisiacă, în care îşi puseseră atât de multe speranţe, nefondate până la urmă.

Puţin înaintea căderii întunericului au reuşit să străbată şi această regiune de paradis, ajungând la capătul ei. Automobilul o străbătuse în două ore, dar Leonor hotărâse să continue drumul încă o oră pentru a înnopta în mijlocul deşertului de nisip.

Mai multe motive o împinseseră să ia această hotărâre. În primul rând prefera mai degrabă liniştea solitară din mijlocul pustiului decât să alerge noaptea prin ţinuturi necunoscute.

În plus, în aceste condiţii de mers continuu, înconjurul globului s-ar fi efectuat în mai puţin de un an şi ar mai fi trebuit să treacă unul până ar fi putut să-şi comercializeze morisitul, conform înţelegerii.

Într-o călătorie de noapte ar fi fost puţine lucruri de contemplat şi văzut, unde mai pui că oameni mai trebuia să şi mai doarmă, exceptând şoferul. La sugestia lui Georg au mai încetinit, prelungindu-şi călătoria, pentru a nu ajunge în America de Sud în sezonul cel mai nefavorabil.

Aşadar, încă o oră şi se vor opri. Cu farurile stinse, Maximus va zăbovi aici, petrecându-şi noaptea.

Era o noapte minunată, caldă, liniştită, fără vânt. Fără lună, numai pe boltă sclipea covorul veşnic al stelelor.

Astfel de nopţi existau pretutindeni, dar ceea ce înseamnă o noapte în mijlocul deşertului nu poate nici o pană scriitoricească să zugrăvească, aceasta trebuie pur şi simplu trăită. Abia atunci devii un alt om, îţi vin cu totul alte gânduri şi simţi apropierea de Dumnezeu.

Nu degeaba marii mistici ai omenirii, Moise, Iisus Hristos, Mahomed şi toţi profeţii şi-au petrecut cel puţin o parte a vieţii în deşert înainte de a porni să propovăduiască în lume. Acolo simţi direct şi nemijlocit contactul cu dumnezeirea, cu forţele ascunse, dar copleşitoare ale spiritului. Existau fireşte şi peşteri izolate în anumite regiuni muntoase, unde şi-ar fi putut găsi un confort mai mare şi în plus n-ar fi suferit lipsa constantă a apei şi cu toate acestea au preferat şesul deşertic, nisipul acestuia.

Leonor gusta din plin această senzaţie, de linişte şi pace, de contopirea cu natura şi Dumnezeu. Doar prezenţa automobilului şi vecinătatea omului, a însoţitorilor săi, îi tulburau într-o oarecare măsură acest sentiment înălţător. Dar şi de aceste mici „adversităţi se putea elibera, dacă pornea un pic singură la plimbare.”

Când se pronunţase că nu va părăsi deloc automobilul în

decursul călătoriei, nu avusese în vedere sensul ad literam al cuvântului. Voia numai să nu mai dea curs nici unei invitaţii, care ar fi obligat-o să părăsească automobilul pentru a vizita ceva. Adică cu alte cuvinte, nu intenţiona să mai intre în contact cu oameni străini.

Aici era însă altceva.

Aşadar, ea a părăsit automobilul şi a luat-o de una singură prin deşert. O plimbare singură. Nici măcar n-a mai privit în direcţia unde campase Maximus.

Leonor s-a avântat prin nisip, a privit înspre stelele care sclipeau şi s-a lăsat în voia visurilor, de parcă ar fi fost pe planeta muritoare singurul om raţional. Dar omului nu-i e dat să fie chiar singur pe lume. Din coasta, lui Adam s-a născut Eva, chiar dacă acest Adam nu a fost nici pe departe Adam Green. Orele s-au scurs pe nesimţite, dar Leonor nu le-a ţinut socoteala. Timpul şi veşnicia parcă se contopiseră întruna.

Dar... ce a fost asta? Speriată, Leonor s-a trezit deodată din visurile sale. Un vuiet neîntrerupt a rostogolit-o deodată, un huruit, o trosnitură puternică. O bubuitură şi din nou huruitul de mai înainte, dar nu se reducea numai la asta, că totul s-a distins doar la simţul văzului şi al percepţiei fizice personale. Deodată Leonor s-a trezit legănându-se ca pe creasta unor valuri şi într-adevăr, nisipul galben a prins să se unduiască asemenea unor talazuri. În mijlocul cărora se trezise deodată.

„Un cutremur de pământ”.

Îngrozită, Leonor a început să fugă înspre automobil şi de-abia acum la alergare a simţit din plin mişcarea scoarţei pământului, întrerupt periodic de zdruncinături şi de acel groaznic şi înspăimântător huruit şi muget al solului, care a crescut în intensitate până la amplitudinea unui tunet.

În automobil se aştepta sosirea ei. Numai cei doi montori erau cu adevărat înspăimântaţi, pe când Adam îşi privea barometrul şi mânuia tot felul de instrumente. Cât despre Georg, acesta îi alerga în întâmpinare.

— Un cutremur, spusese el pe un ton aproape indiferent. Ce-i drept, unul dintre cele mai puternice, cum rar se petrec în regiunea asta.

Lui Leonor nu-i venea să creadă. Mai simţise şi altădată zguduiri ale pământului, dar nici un cutremur adevărat. Totuşi, ea îşi închipuia un cutremur mare cu totul altfel. Georg i-a oferit câteva explicaţii. Când pământul se mişcă aşa, încât formează anumite valuri, atunci înseamnă că ai de-a face cu un cutremur

puternic. Azi însă nu a avut urmări sau distrugeri, valurile de nisip nu li se poate întâmpla nimic, n-aveau cum să se spargă.

Locuitorii arabi din regiune îşi construiesc numai case de joasă înălţime. Aşa că nu e mare lucru dacă se dărâmă.

— Vai de oraşele mari atunci, a exclamat Leonor.

— Nici aceştia nu au mult de suferit de pe urma ondulaţiilor. Casele lor sunt construite pe nisip.

— Nu, toate aceste oraşe şi sate sunt ridicate pe un sol stâncos, chiar dacă deasupra mai există un strat nisipos. Apoi, să nu uităm moscheile şi alte clădiri mai înalte.

Georg ar nai fi putut povesti mai multe, chiar dacă nu trăise totul pe pielea lui. Această regiune din Asia Mică putea spune că stă pe un cuptor încins şi era des zguduită de cutremure.

Înainte cu cincisprezece ani avusese loc aici ultimul mare cutremur de pământ, pe care adulţii de acum, copii pe atunci, îl aveau păstrat în memorie. Totul s-a dărâmat, din crăpăturile pământului au ţâşnit gaze toxice, ca oxid şi bioxid de carbon, sau anhidridă sulfurică. Cine n-a putut să fugă ca vântul şi-a găsit acolo moartea într-un fel sau altul. O treime din populaţie a fost ucisă atunci. Cuprinsă de groază, asculta Leonor istorisirea asta, a cărei credibilitate era întărită de recentul eveniment. Contrastul dintre cerul presărat cu stele şi atmosfera paşnică de dinainte fusese prea mare. O jumătate de oră a mai durat această „scuturare” a pământului, acest huruit şi tunet îndepărtat. Şi apoi totul s-a liniştit din nou!

CAP. XXXI

ÎN ORAŞUL PĂRĂSIT

Zorii erau pe cale să se ivească, când Maximus a ajuns la periferia primei colonii omeneşti, un adevărat oraş în toată puterea cuvântului, fusese cel puţin până înainte cu câteva ore.

Era vorba de oraşul Arback, numărând cinci mii de locuitori, rezidenţa multor funcţionari importanţi, loc cunoscut de întâlnire a caravanelor, câteva dintre ele ducând înspre peninsula arabă aprovizionări pentru triburile de beduini tot ce este necesar, ce nu puteau singure să şi le producă.

În Arabia se găseau desigur destule oaze şi oraşe cu care se făcea un negoţ cu ce în mare parte nu se izbutea să fie asigurat de vasele de linie de-a lungul coastei.

Deocamdată, prietenii noştri n-au reuşit să descopere nici un locuitor al acestui oraş şi nici nu aveau să mai întâlnească prilejul de a-i vedea decât pe cei fără suflare.

Cutremurul îşi făcuse datoria. Îţi puteai da seama de asta de la distanţă, numai uitându-te la ce mai rămăsese din minaretele arabe şi turceşti ale acestui târg.

Şi alte clădiri din oraş erau numai grămezi de moloz şi ruine.

Întrucât foarte multe case musulmane au numai un etaj şi străzile erau destul de largi, pentru a permite deplasarea caravanelor, automobilul a găsit cale liberă pentru a trece peste tot, nefiind zăgăzuit de moloz şi ruine în deplasarea lui.

Deocamdată nu văzuseră nici un om, nici viu, nici mort. Poate că locuitorii care mai supravieţuiseră se refugiaseră în cine ştie ce oază, neîndrăznind să se mai întoarcă, De data asta n-au putut întâlni în drum decât vite, oi şi capre. Şi din când în când câte o cămilă care alerga behăind pe stradă, probabil scăpată din dărâmăturile şoproanelor şi grajdurilor în care erau ţinute. Multe dintre acestea sângerau chiar şi în astfel de şoproane.

— N-ar trebui să le dăm drumul acestor biete animale? a întrebat Leonor cuprinsă de milă.

— Pentru noi, cinci oameni în total, ar echivala cu numele lui Hercule. Asta ar face cu siguranţă locuitorii care se vor reîntoarce acasă în decursul zilei, după ce se vor fi convins că nu mai există nici un pericol pentru ei.

Din când în când dădeau peste tot felul de lucruri aruncate pe străzi, dintre acelea pe care oamenii le leapădă din mers atunci când sunt cuprinşi de panică.

— Ia uite, acolo e un mare bachşal-bazar, a strigat Georg, arătând într-o direcţie anume, unde se găsea încă o clădire bine întreţinută, în picioare, în a cărei magazin erau expuse la vedere diferite bunuri de larg consum, atât ce-i necesar omului într-un oraş mare.

Leonor a dat ordin ca Maximus să se oprească. Simplul cuvânt bachşal a deşteptat în sufletul lui Leonor sentimente de melancolie.

— Da, trebuie să ne aprovizionăm numaidecât, a intrat şi Adam în vorbă, ajungând la aceeaşi concluzie.

— Oare ar trebui să îndrăznim? a întrebat cineva cu şovăială.

— Dar cine ne-ar putea împiedica?

— Dacă este ilegal…

— Ei, na! O să întrebăm cât costă şi dacă nimeni nu e în magazin ca să ne prindă, atunci…

— Terminaţi, vă rog, cu asemenea idei. Mister Hartung, ce părere aveţi?

— Nu cred că trebuie să ne facem mustrări de conştiinţă, ca să ne aprovizionăm cu tot ce ne trebuie. Oricum, destul de curând vor năvăli aici tâlharii, beduini, kurzi, arnăuţi şi chiar soldaţi turci, care vor prăda totul fără a-şi face reproşuri. Sigur, acesta nu-i un motiv pentru noi de a le-o lua înainte. Dar în ce ne priveşte, vom lua din bazar numai ceea ce ne lipseşte.

Aici este numele proprietarului, Papa Demetri. Vom cântări şi vom scrie totul pe hârtie, astfel încât mai târziu să se poată face socoteala, când vom ajunge la bani. Atunci acest grec ne va fi deosebit de recunoscător, întrucât ceea ce luăm noi acum nu va mai putea fi furat mai târziu. Un jaf într-un viitor foarte apropiat nu va putea fi nicidecum evitat, dacă nu de către hoţii deşertului, atunci chiar de către locuitorii urbei când se vor înapoia după pribegie.

Cuvintele lui Georg au risipit îndoielile lui Leonor. Bazarul a fost pur şi simplu devastat, pentru că aşa au stat lucrurile, în ciuda celor mai bune intenţii, care n-ar fi putut fi puse în aplicare decât mult mai târziu.

Am putea spune că golirea magazinului s-a făcut cu o stăruitoare râvnă, la care au participat nu numai cei doi montori, dar chiar şi Georg şi Adam, cărora la sfârşit li s-a alăturat chiar Leonor însăşi.

Nu numai pentru că ea hotărâse de ce aveau nevoie, în primul rând pasagerii automobilului, ci mai ales pentru că ea, cu simţul său de femeie, putea decide asupra cutărui sau cutărui aliment, a cutărei ori cutărei conserve de fructe şi aş mai departe.

De altfel, dacă ne amintim bine, jaful poate fi atribuit războiului. Câte comunicate nu sună aşa: „oraşul a fost cucerit printr-un atac fulger şi a căzut pradă măcelului şi jafului."

Patima furtului, a jafului este inoculată în inima şi mentalitatea omenească, a devenit un viciu universal.

Dacă o căruţă încărcată cu cărbuni care traversează în grabă răstoarnă o parte dintre aceştia, vei vedea cum aleargă din toate părţile gospodine cu copiii lor cu tot, ca să-i culeagă de pretutindeni.

Sub lupa aspră a legii, aceasta înseamnă pur şi simplu furt, dar de aşa ceva nu pare să se sinchisească cineva.

Dacă o astfel de faptă se petrece în proporţie de masă. Atunci e molipsitoare şi poate declanşa de-a dreptul o întreagă istorie. Să spunem că unde plesneşte pe stradă un sac mare de zahăr, o femeie încearcă să-l adune. Se alătură şi altele şi altele. În final dreptul proprietarului nu mai este respectat şi doar intervenţia poliţiei în forţă mai poate drămui lucrurile.

Nu trebuie însă să-i judecăm pe aceşti oameni prea aspru, ci luată în considerare originea lucrurilor.

În fine, magazinul a fost prădat pur şi simplu.

— Tabac. Tabac, a jubilat Adam care dăduse peste raţiunea vieţii sale.

— Uite însă ce am găsit eu aici! a spus Leonor pe un ton triumfător, cărând o cutie imensă la automobil.

Georg a privit în ochii săi strălucitori şi obrajii ei roşii şi s-a mirat nespus, ba chiar s-a înfricoşat de ce vedea. Chiar el fusese cuprins la un moment dat de o adevărată frenezie, dar ceea ce a văzut la Leonor l-a readus la realitate. L-a făcut chiar să se ruşineze.

Nu a spus însă nimic, Georg se ridica mult deasupra acelora care nu făceau altceva decât să dea sfaturi de pe margini altora. Inoculându-le aşa-zisele principii morale.

Voise să aranjeze mărfurile în magaziile automobilului, dar erau atâtea butoaie şi cutii, încât depăşeau cu mult nevoile

pasagerilor şi posibilitatea lui Maximus de a le căra cu sine. Pe de altă parte, cum ar mai fi putut calcula decât pauşal considerabila sumă ce trebuia returnată proprietarului?

A rătăcit apoi de unul singur prin oraş, dar pretutindeni nu a dat decât peste dărâmături şi moloz, nu mai erau însă cadavre. Aşa a colindat Georg încă o bună jumătate de oră. Dacă ceilalţi camarazi ai săi ar fi vrut să plece, i-ar fi remarcat absenţa, chiar aşa spera Georg, să nu-şi fi pierdut controlul. Un simplu claxonat l-ar fi reîntors din drum, dar Georg se îndoia că Leonor ar vrea atât de curând să plece. În timpul plimbării faţa i s-a mohorât şi cu vremea căpătase o amprentă gravă tot mai tristă.

„Da, noi oamenii care suntem alcătuiţi după chipul şi asemănarea Domnului", a murmurat el.

În drumul său de reîntoarcere a ales o altă stradă, unde zăceau şi aici lepădate în goana mare a oamenilor care încercau să se salveze, diferite obiecte.

Distrat, Georg a vrut să sară peste o mică pungă din piele. S-a împiedicat de ea şi aceasta a produs un clinchet mic. Georg a ridicat-o. Era destul de grea, legată şi sigilată şi după ce a deschis-o, a numărat cinci sute de monede de aur englezeşti. Vreo zece mii de mărci.

Georg a introdus din nou monedele în pungă, după care a luat-o cu el.

În altă stradă, destul de aproape de bazarul vandalizat chiar de către ei, a văzut un om strecurându-se cu destulă greutate printr-o uşă a unei case impozante, dar dărâmată parţial. Credea că-l are în faţă pe primul locuitor al oraşului fantomă, dar a văzut mai apoi că se înşela şi că acel om nu era altcineva decât Charley.

— Veniţi să vedeţi, Mister Hartung, ce am găsit eu în casa asta, a strigat el cu faţa transfigurată de bucurie.

Şi-a vârât mâna în buzunar, scoţând-o la vedere plină de monede din aur şi argint şi se părea că toate buzunarele îi stau să plesnească de pleaşca ce dăduse peste el.

Faţa lui Georg s-a împurpurat deodată.

— Pune toţi banii aceştia la loc! i-a poruncit el omului.

Acesta însă a încremenit de uimire şi neîncredere, în timp ce un sentiment de furie, mânie şi revoltă a părut să-l domine.

— Şi de ce s-o fac?

— Fiindcă banii aceştia nu-ţi aparţin.

— Bine, dar…

— I-ai furat pur şi simplu!

— Oricum or să cadă în mâinile tâlharilor.

— Asta e acum! Aşa crezi? Ştii deja cui aparţine casa asta? Îţi mai spun o dată, renunţă la toţi banii aceştia!

— N-o fac!

— Îţi poruncesc!

Acum omul s-a zburlit de-a binele şi cu braţele sale puternice ca de urs a luat deodată poziţie de luptă.

— N-aveţi în această privinţă nici un drept să-mi daţi ordine! l-a fulgerat montorul cu privirea.

— Nu? Să ţi-o dovedesc atunci. Ştii tu cine are dreptul în lumea asta să poruncească?

— Dumneata cu siguranţă că nu!

— Întotdeauna cel mai tare! Aşadar pune îndată banii ăştia la loc, sau...

— Ei, ei! Ia să te văd!

Acest uriaş german, care era Georg, îi era în toate privinţele superior. S-a jucat cu el scuturându-l zdravăn.

Într-adevăr, Georg se apropiase.

Acest montor era un individ scund, dar vânjos, iar umerii şi braţele sale herculeene păreau să dispună de multă forţă, altfel nu şi-ar fi dezvoltat acele labe de urs.

Ştia şi câte ceva despre lupta corp la corp. Luase poziţie, dar toate acestea nu l-au ajutat la nimic. Acest uriaş german care era Georg îi era în toate privinţele superior. S-a jucat cu el ca şi cu un copil, scuturându-l zdravăn.

— Ei. Pot acum să-ţi ordon sau nu? Aruncă repede banii!

Aşa stau lucrurile cu puterea celui mai tare. Joacă peste tot un rol important în natură şi cine nu vrea să creadă se poate convinge, sau este „convins”.

Mister Charley s-a sculat în picioare. A scuipat sânge şi-a şters sângele de pe faţă şi-a golit aurul din buzunare şi a pornit ascultător după domnul şi stăpânul său, înspre automobil.

— Ia vedeţi, Mister Hartung, ce-am găsit eu aici, în casa asta!

Exact cu aceleaşi cuvinte pe care le folosise numai cu puţin timp în urmă Charley… i-a ieşit de data asta lui Leonor, cu o faţă la fel de transfiguratră.

Venise după toate aparenţele din aceeaşi casă, ţinând în mână un minunat colier de turcoaze.

Însă lui Leonor nu i-a poruncit să-l arunce şi nici n-a provocat-o la duel pentru a o doborî la pământ şi a o strivi cu picioarele. Şi-a încrucişat numai braţele în jurul pieptului şi a privit-o lung, lung…

Leonor l-a privit şi ea până ce faţa lui Georg a pălit, dar şi chipul lui Leonor s-a posomorât. În final, tânăra a aruncat dintr-o azvârlitură colierul îndărăt în casa de unde-l luase, fără să se mai uite unde căzuse.

Îşi vorbiseră muţeşte, numai din priviri, dar se înţeleseseră foarte bine. Leonor însă nu avea nici un chef de vorbă. S-a întors pe călcâie, s-a urcat în automobil şi şi-a făcut de lucru la volan, ceea ce a dat tuturora de înţeles.

S-au urcat în maşină şi şi-au reluat drumul. Fata, cu buzele palide încleştate, n-a mai încercat să scoată o vorbă.

— Am găsit o pungă cu cinci sute de lire sterline, i-a spus Georg după o vreme.

Leonor a preferat şi acum să nu-i răspundă.

— Este sigiliul şi pecetea autorităţii vamale turceşti imprimată deasupra, aşa că vom şti cui să-i înapoiem banii, de care ne vom folosi acum.

Leonor a aruncat o privire asupra pungii.

— A fost lepădată pe stradă. Tâlharii ar fi găsit-o. Acum guvernul turc ne va rămânea obligat, după ce-i vom restitui.

— Foarte bine.

Şi cu asta s-a pus punct discuţiei. Leonor nu a încercat să-şi scuze prin fapta lui Georg propriul său comportament. Era prea înţeleaptă şi cinstită ca să facă asta. Cu Charley s-a întâmplat acelaşi lucru. Şi el s-a trezit destul de curând din nebunia asta şi s-a ruşinat mult mai mult chiar decât Leonor. Astfel, nici acesta n-a mai revenit asupra faptului. Când doi însă fac acelaşi lucru, nu înseamnă că sunt aceiaşi. Depinde de intenţie!

*

* *

În decurs de douăzeci şi patru de ore s-a depăşit creştetul cel mai nordic al peninsulei arabe. Lui Leonor i-a pierit cheful să mai petreacă o noapte în deşertul arab. Fără să rostească o vorbă, nemişcată, nu şi-a părăsit locul de la volanul lui Maximus, până ce a căzut jos pur şi simplu din cauza epuizării. După ce s-a trezit, comportamentul său nu s-a schimbat cu mult.

De-abia în preajma Canalului de Suez, prin urmare la uşa Africii i s-a dezlegat din nou limba.

— Am acţionat numai de nevoie şi am socotit totul, ştiu cui şi cât am de plătit şi acesta va fi primul lucru pe care îl voi face când voi avea bani.

După ce a pronunţat cuvintele acestea, a început din nou să mănânce cu deosebit apetit din alimentele găsite în bazar.

Apoi a intervenit o digresiune, care i-a restrâns complet buna dispoziţie.

Oricine priveşte harta Africii, vede că aceasta, continentul care va să zică, cuprinde şi o parte din pământul arab. E o porţiune triunghiulară dincolo de Canalul de Suez, numită Egipt, care e considerată parte integrantă a Africii.

Este vorba doar de o graniţă politică, care s-a făcut între Asia şi Africa. Din punct de vedere geografic, graniţa este firește îngustul canal de Suez, creat aici întâi de mama natură şi mai apoi desăvârşit de către om. Aşadar, Canalul de Suez desparte Asia de Africa şi nici un fel de politică nu poate împiedica asta.

Maximus şi-a schimbat roţile, modelate acum sub formă de valţuri, întrucât ambele părţi ale canalului n-a găsit nimic altceva decât nisip.

Mister Adam privea totul cu o anume detaşare. Deocamdată era ocupat însă cu inventarierea piciorului său drept.

Ceva nu era în regulă cu acesta, parcă se lăsase puţin în jos şi nici pantalonul nu-i mai cădea bine. Ceva se întâmplase în

spatele coridorului, a cărui fereastră care dădea spre exterior era deschisă, întrucât toate celelalte ferestre fuseseră închise din pricina nisipului, care datorită rulajului, amenința să intre înăuntru.

Prin ușa din spate mai puteau spera la o porție de aer proaspăt, iar nisipul nu mai reprezenta un pericol.

— Atenție! Acum intrăm în apă, le-a strigat Leonor.

Adam trebuia să ia loc la volan, întrucât urmau niște manevre complicate și omulețul verde era cel mai calificat să le realizeze. Și-a lăsat în plata Domnului piciorul său de gumă și s-a năpustit înspre volan. Abia acum a văzut în fața sa întreaga măreție a canalului. Cum s-a putut schimba atât de repede peisajul? Cu doar o clipă mai înainte privise în fața sa nisipul și iată că dintr-o dată a intrat în imensitatea apei!

— Tom închide ușa, închide repede ușa, intră apa la noi!

Montorul abia a apucat să împingă poarta, înainte de a năvăli puhoaiele în interior. Dar Maximus nu era deloc în pericol. După ce coborâse un povârniș, s-a găsit pe un fel de teren neted ca o terasă, după care a ajuns la brațul îngust de apă. Aici nu puteau înainta alături de-a lungul canalului două vase mari de linie și întrucât era atât de îngust, trecerea de partea cealaltă a fost foarte rapidă. N-a durat mult și blindatul s-a și căţărat pe malul opus.

— Da, domnilor, de-acum ne găsim în Africa, a crezut de cuviință să-i convingă Adam.

El a zvâcnit în sus pentru a deveni din nou un om liber, cu două picioare. Dar a privit zadarnic în jurul său.

— Hei, Tom. Unde naiba a rămas piciorul meu?

— Ce picior, Mister Green? a întrebat montorul uluit.

— Cel din dreapta, cel artificial, fireşte, Pe celălalt nu-l pot oricum desface.

Dar nici Tom și nici Charley nu puteau să știe nimic în legătură cu asta. În curând s-a lămurit întreaga problemă. Piciorul de cauciuc stătuse în fața ușii, iar prin închiderea acesteia, Tom îl împinsese în afară, fără să remarce asta Adam și nici măcar nu putea să-i facă reproșuri.

— Hei, Miss Leonor, trebuie să ne reîntoarcem în Asia, pentru că mi-am lăsat piciorul acolo!

Automobilul a făcut prin urmare cale întoarsă și n-a durat mult până au văzut piciorul lui Adam plutind pe unde.

Urmările acestui mic incident au fost totuși serioase. Păţania omuleţului caraghios de alături le-a descreţit tuturor frunţile şi a

sfârşit până a o însenina şi pe Leonor.

CAP. XXXII

UN CAPITOL SCURT, DAR CUPRINZĂTOR

Într-una din camerele hotelului Nilului (Hotel du Nil) din Cairo vom întâlni o mai veche cunoştinţă, pe care am pierdut-o cam de mult din vedere, Mister Arthur Deacon. De ore întregi aştepta cu nerăbdare. În fine, a apărut un chelner.

— Mister Peacock, s-a adresat el musafirului cu numele sub care se înscrisese Deacon în registrul hotelului, un domn doreşte să vă…

— Pofteşte-l, pofteşte-l înăuntru.

A intrat un om vârstnic, al cărui nume corespundea perfect cu chipul său, pentru că se numea Renard, care înseamnă vulpe.

— În sfârşit!

— Da. În sfârşit am dat de dumneavoastră.

— De ce nu mi-aţi scris înainte!

— Fiindcă un om poate călători la fel de repede ca şi o scrisoare şi chiar mei repede. Cât despre dictarea unor telegrame, asta ne-ar fi putut deveni periculos.

— Ei, nu!

— Planul pe care l-aţi elaborat împotriva acestui automobil în deşertul Gobi a eşuat…

— O ştiu din păcate cel mai bine, a mărturisit Deacon cu faţa întunecată. Am aşteptat degeaba în Pekin, până ce am auzit veştile.

— Automobilul a trecut şi prin Arback, care a fost dărâmat aproape în întregime de un cutremur.

— E pe toate paginile ziarelor, o ştiu şi pe asta.

— Acum ce intenţionaţi să faceţi?

— Asta aştept să mă lămuriţi dumneavoastră. Tatăl meu mi-a dat ordin să mă pun la dispoziţia dumneavoastră şi aştept

instrucţiuni.

Aşadar Arthur Deacon încetase de a mai fi regizorul principal. Sau altfel spus, până acum fusese singurul care alcătuise operaţiile împotriva automobilului pentru a intra în posesia morisitului. Acum iată că se căpătuise cu un superior şi o grupă întreagă de oameni a început să lucreze la acest proiect. Aici erau în joc interesele unui concern internaţional, de care depindea combustibilul convenţional folosit peste tot în lume. Cărbunele şi petrolul.

— În regulă atunci! Aşa că veţi afla de la mine ceea ce în scris sau telegrafic nu v-aş putea împărtăşi. Domnul director, tatăl dumneavoastră, a acţionat atunci mult prea impulsiv. Asta e scuzabil, întrucât muieruşca aceea a dracului i-a întors destul de repede spatele şi a tulit-o cu automobilul de acolo. Că v-a reuşit să participaţi la călătorie ca un însoţitor a fost minunat şi vă face cinste, deşi n-aţi avut nici un câştig dintr-asta. Aţi încercat tot ce v-a stat în putinţă şi de aceea prin persoana mea vă recunoaştem meritele şi vă exprimăm întreaga noastră recunoştinţă. Vă bucuraţi pe mai departe de toată încrederea comitetului.

Spunând cuvintele astea, domnul cel vârstnic a făcut o plecăciune adâncă. Mister Arthur Deacon a mulţumit de asemenea, roşu de plăcere. Erau doar doi parteneri de discuţie, care se gratulau reciproc.

— Între timp, am ajuns la o altă hotărâre, luând în considerare cât de tare ne presează timpul. De fapt, ce dorea domnul director de la bun început? Să intre în posesia morisitului, care ne-a fost oferit pentru o sută de milioane de dolari. Am putea să plătim suma asta imediat. Ce sunt o sută de milioane pentru noi? În cazul acesta, Miss Morris ne-ar spune imediat locul şi metoda prin care putem prepara morisitul. Sigur, am putea câştiga de trei ori suma sta, o singură dată, însă ce înseamnă aşa ceva pentru noi? După aceea am fi pierduţi şi ne-am putea arunca acţiunile în foc. Nu, cu asta nu se poate cu adevărat câştiga. Pe de altă parte, nu trebuie tot timpul să ne temem că ne va lua altul înainte, care să afle secretul.

(Urmăriţi continuarea în broşura nr. 13).

CUPRINS

CAP. XXIX *CINEVA CARE NU ARE NIMIC DE A FACE CU MISTER DEACON*.....3
CAP. XXX *CĂPŞUNI ŞI CUTREMUR DE PĂMÂNT*.....8
CAP. XXXI *ÎN ORAŞUL PĂRĂSIT*.....15
CAP. XXXII *UN CAPITOL SCURT, DAR CUPRINZĂTOR*. .24
CUPRINS.....26

CARAVANA DE SCLAVI

Falsă vânătoare de sclavi în Nubia. Negrul Uboşito sabotează motorul blindatului. Fără apă în savana uscată africană. Trofeul vânat de Georg salvează pe Maximus